

“Няма път към Щастие, да си Щастлив е Пътят.”

Дзен-Будистка поговорка

Лабиринтът е пътека или колекция от пътеки, обикновено от вход към цел. На английски език понятието е обозначено с думата “maze”, чието буквално значение „мазе” на български език е килер, тайно подземие, сутерен, основа на къща.

*Фиг.5: План на Лабиринта в Катедралата в Шатр, Франция,
Изображение: <https://commons.wikimedia.org/wiki/User:Scalbergj>
https://en.wikipedia.org/wiki/Chartres_Cathedral#/media/File:Labyrinthus.svg*

Глава 4: В ЛАБИРИНТА НА НАШАТА ПСИХИКА

Думата „психика”, произхожда от гръцката дума за Душа – „Психея”.

Ще разгледаме Психиката като „Тайното царство” на нашите чувства, мисли и емоции, в което нашият търсец Дух трябва да слезе, за да открие и реализира съкровената същност на нашата Душа. Владетелят на това тайно царство е Егото, което ревностно пази своите придобивки. За да можем да осъществим потенциала на нашето Аз, трябва да склоним Егото да освободи **светлината на нашата Душа**. За целта, трябва да подредим мислите, чувствата и емоциите, складирани в подсъзнанието, с които да построим Стълба към повисокото ниво на Съзнание, по която Духът да слезе и да освети Ума на нашето Его. Това е четвъртото измерение на изявата на Аза – Триединството - сливането на Духа с Душата, чрез сърдечността на Егото. *(стр.13,17,19,102,146)*

Човешката история винаги е била водена от древни митове, легенди и народни предания за скрити съкровища и за приключенията по пътя на тяхното търсене. Редица археологически разкопки, изследващи древни цивилизации, откриват сложно изградени лабиринти в различни части на света, чието предназначение и приложение все още е загадка за науката.

Но какво всъщност може да стои зад тези мистериозни лабиринти?

Любопитството и съмнението са присъщи черти на търсещото Его. Именно те водят човешката цивилизация към развитие и усъвършенстване, но съмнението може да се окаже нашият „препъни-камък”. Както може да ни мотивира отново да търсим, да доказваме и да откриваме, съмнението може да ни вкара в омагьосания кръг на разрушителните емоции. Когато се съмняваме в себе си, лесно попадаме в плен на страха, страстите, заблудите, амбициите и изкушенията, които ни отклоняват от пътя към личното ни Аз. *(стр.15,17,33,34,148)*

Склонността на човешката природа да се съмнява под въздействието на негативни емоции е изразително представена от древногръцкия мит за „Орфей и Евридика”. Орфей (търсещото Его) слиза в подземния свят - Тайното царство, за да си върне своята Евридика - Светлината на своята Душа. Воден от Хермес, (символ на интуицията), Орфей е на път да спаси Евридика, при условие, че не се обръща назад. Малко преди да постигне успех, страховете му, изникващи от спомените за изгубеното щастие, го изкушават да се усъмни и той се обръща, за да се увери, че Евридика го следва. Така Орфей губи волята си, но и своята Евридика - вярата си - най-ценното богатство на Душата. *(стр. 114-115,153,175)*

В исторически аспект, именно загубата на вяра бележи началото на упадък на тракийската цивилизация, чийто символ-верую е „първосвещеникът на изгубеното познание” - Орфей.

Древногръцкият мит за „Тезей и Минотавъра“ е единствената инструкция за предназначението на загадъчните лабиринти, която ни е дадена досега. Животът е Лабиринтът, в който слизаме, за да изучим, разгърнем и осъществим личният си потенциал. Всеки един урок (*стр.13*), който трябва да усвоим ни се преподава в деветгодишен цикъл. На всеки девет години Животът изпитва нашите психични устои във Физическата, Душевната, Духовната, Сърдечната, Интуитивната, Умствената и Съзнателната сфери. В зависимост от това до каква степен сме усвоили и приложили **жигейските уроци**, в края на цикъла ще изживеем изпитанията като успехи, страдания или трудности в Седемте сфери на нашата изява. В мита, тези изпитания са представени като седем девойки (**талантите на Ин потенциала на Седемте сили**) и седем младежа (**силите на Ян енергията необходима за реализацията на Седемте таланта**), давани в жертвоприношение на обитателя на Лабиринта, на всеки девет години. „Обитателят“ е нашето Его в лицето на Минотавъра – символ на първичната страст към живота. За да спре да „изяжда Живота“, Егото трябва да бъде победено от нашата **Воля** (Тезей), водена от **Разума** (оракулът в Делфи), **Любовта** (Афродита) и **Интуицията** (Ариадна) - четирите сили на устойчивата психика. Ако разгледаме човешкия мозък, ще открием, че мозъчните гънки образуват не само двете половини, управляващи мисълта и действието - Ин и Ян, но също така оформят един вид лабиринт, в който се крие нашият потенциал. Когато прилагаме Волята си чрез **първичността на Егото**, ние несъзнателно му позволяваме да строи прегради от страхове, предразсъдъци, заблуди и страсти по пътя към желаните придобивки, заключвайки потенциала и дарбите ни в мрачния лабиринт на емоционалната цикличност. Но когато оставим Умът ни да бъде воден от **първичната сила на Духа**, смело отключваме Съзнанието си за следващото ниво по спиралата на усвояването и реализацията на Седемте сили. Именно в тази борба за надмощие между Духа и Егото се поражда и **дуалността на нашето битие**, разделяща реалността на рай и ад, управлявани от Бог или Сатан. Когато се отклоняваме от пътя към Себе си, Животът ни изпраща изпитания, за да събуди Сърцето и Интуицията, които да ни изведат от лабиринта на личната ни заблуда. Същността на нашето Его се проявява, чрез уменията ни да даваме и да получаваме, но и чрез склонността ни да взимаме и задържаме. Докато на Егото не му бъде дадено или отнето някое притежание или достояние, ние не можем със сигурност да знаем каква е неговата природа. **Въпросът е: Кой си ти**, когато имаш власт над Ада и кой си, когато Раят ти е поверен: грабител, съдник, прощаващ или пазител? От уменията ни „да освобождаваме от длъжност“ негативните прояви на нашето Его, се определят устойчивостта и ценностите ни, степенята на градивната или разрушителната роля на Егото в живота ни. Уменията ни да откриваме и следваме **нишките на Ариадна** могат да ни изведат от лабиринта на Егото.

„За да измолим Евридика от Хадес“, т.е. за да склоним Егото, да освободи Душата ни от мъките, трябва да го дарим с цялата си Любов. Но от **Силата на Вярата** и **Свободата на Мисълта** ни зависи дали ще успеем да отключим Сърдечната сила, даваща Светлина по обратния път и **дали Интуицията ни, ще се събуди**, за да открие изхода от лабиринта. (*стр.36,39,99,111,117,123,133,137,146-155,192*)

Деветте години, водещи към входа или изхода на лабиринта са деветте изпита за тройния Аз, търсец скривницата на Живота в трите сфери на изява и в трите нива на съзнание. (стр.14,106,191,197)